

Marjut Moisala

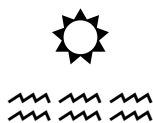
Isäni Taivas Äitini Maa

Intiaanitietäjän tie

ISÄNI TAIVAS, ÄITINI MAA
- intiaanitietäjän tie

Marjut Moisala

ISÄNI TAIVAS, ÄITINI MAA
- intiaanitietäjän tie

Alkuperäisteos © 2007 Marjut Moisala
Uudistettu painos © 2014 Marjut Moisala
Kaikki oikeudet pidätetään

Kustantaja:
Books on Demand GmbH
Helsinki
Suomi

Valmistaja:
Books on Demand GmbH
Norderstedt
Saksa

Taitto:
Myllylahti Oy

ISBN: 978-952-286-999-9

*Suurten esi-isiensä tavoin intiaanikansat rukoilevat Henkeä rakkau-
della, joka virtaa kaikkeen maailmaan, aivan kuten tuulenviri neula-
sissa laulaa Suurelle Hiljaisuudelle.
(Sateenkaaren soturit)*

Sisällysluettelo

Syntymä	9
Valkoinen Puhvelinvasikkanainen	14
Valkoinen mies saapuu	19
Leiri	24
Uusi elämä	28
Parantajat	32
Rituaali	37
Uusi nainen	43
Elämän tarkoitusta etsimässä	45
Valkoinen Peura	47
Hääseremonia	50
Pieni Puuma	53
Kotkan Henki	56
Vanhimmat ja Rauhalliset	60
Hopien ennustus	62
Muutos	69
Hopi-perhe	71
Mitä tuuli laulaa?	75
Näkymatka	80
Naaraskarhun Voima	86
Jälleennäkeminen	88
Unen kutojat	90
Initaatio	95
Ka Ka Pote	102
Opissa	107
Syksy	110
Ulvovan Suden oppilaana	115
Alisessa maailmassa	118

Matkalainen	128
Katsoo Kauas voittaa pelkonsa	133
Pimeys on ystävä	137
Katsoo Kauas näkee taas	141
Unikehossa.....	145
Joe	153
Varjo lankeaa	161
Heimokokous	168
Tasapaino	172
Näkymätön nuoli	182
Punainen Hevonen	186
Pieni Rauhanrakentaja	189
Jälleenrakentajat	195
Meidän maailmamme	198
Hengen opintoja	202
Sydämen Pyhä tila	207
Vuodet meidän maailmassa	210
Katsoo kauas hyvästelee poikansa	213
Sisäistä viestintää	216
Pillipiipari	222
Neuvosto	226
Suuren Hengen huomassa	230
Uusia tuulia	233
Kohtalo	236
Unimies	242
Suuri ikävä	245
Kotiinpaluu	249
Maan laulu	254
Me oikeat ihmiset	260

© Syntymä

Sinä aamuna isämme aurinko vaelsi taivaalle harvinaisen kirkaana, kuin tehden kunniaa uudelle elämälle, joka oli syntymässä kansamme keskuuteen. Sisarellani oli laskettu aika ja hän tulisi synnyttämään pojan, uuden soturin heimoomme. Näin vanha isoäitini, opettajani, Keltainen Kuu oli nähnyt unessa, ja hänen unensa kertoivat aina totuuden.

Olimme asuneet tässä leirissä ja tällä alueella vuoden verran ja ennusmerkit kertoivat, että muutos oli tulossa. Hopea Kämpälä, pieni veljeni, joka tosin oli vain vuotta nuorempi minua, seurasi vanhempia miehiä jo metsälle ja opiskeli nuoren miehen innolla taitoja, jotka myöhemmin olisivat tarpeen. Minä, kuusitoistavuotias laululintu elin huoletonta nuoren naisen elämää isoäitini opissa. Keräsimme yrttejä metsästä ja käsitelimme niitä tavalla, jonka isoäiti oli oppinut omalta äidiltään.

Lääkevarastoamme tarvittiin jatkuvasti ja tunsin olevani hyödyksi, vaikka olinkin vielä vasta oppilas tällä alueella. Jos suurempia ongelmia ilmeni terveydentilassa oli aina mahdollista hakeutua tietäjän potilaaksi. Tavanomaisimmat vaivat ja niiden alut katosivat kuitenkin yrtilääkinnällä kun kasvin henki kohtasi parannettavan hengen ja tasapainotti näin kokonaisuuden. Isoäitini oli myös taitava unien tulkitsija ja myös tästä taidosta olin saanut osani hänen kintereillään kulkiessani.

Minulla oli myös aikaa viettää huolettomia hetkiä luonnon keskellä. Kuljin pitkin pientareita keskustellen puiden ja kukkien kanssa. Tuuli kertoi minulle asioita, joita muut eivät

tienneet ja kivien karheita muotoja pidellessäni tunsin niiden juttelevan ja kertovan tarinaansa. Kaikki ympärilläni eli ja hengitti ja itsekin tunsin olevani mitä suurimmassa määrin elossa.

Luonto saattoi olla myös julma, mutta ei koskaan niin julma kuin ihminen, ja aika ajoin huonot aavistukset kulkivat selkärankaani pitkin asettautuen vatsan alueelle oudoksi möykyksi, kuin aavistukseksi tulevasta.

Tuona siunattuna aamuna heräsin majassamme lapsen parkaisuun. Katselin ympärilläni, koko maja oli tyhjä. Sekä äitini, että isoäitini olivat lähteneet naisten telttaan auttamaan isosiskoani synnytyksessä. Kun suoriuduin vaatteisiini ja peseytymättä kompastelin kohden tuota mainittua telttaa, astui isoäitini jo sieltä ulos pieni käärö sylissään onnellisena ja säteilevänä.

- Poika on syntynyt. Uusi poika Navajoille. Uusi poika kansalle! isoäiti sanoi vahvalla aikuisen naisen äänellään ja antoi minun katsella vauvaa. Kurkistin telttaan, jossa äitini oli sisareni kanssa, mutta äitini huitaisi minua menemään pois. Heillä oli jotain tärkeää kesken. Siispä seurasin isoäitini toimia uskaltamatta sanoa mitään. Hän siunasi lapsen kuljettamalla hänet kaikkiin ilmansuuntiin ja pyytämällä jokaista tuulta antamaan siunauksensa uudelle soturille. Isoäitini Keltainen Kuu oli voimakas. Hänen pienuutensa ei salannut hänen henkistä voimaansa, joka oli samalla lempeää. Hänen sitkeytensä oli vertaansa vailla. Sähkövät tummat silmät ryppyisissä kasvoissa. Pieni lempeä nainen, joka kuitenkin tahtoessaan sai kenet tahansa heimon miehistä vaikenemaan kunnioituksesta. Selainen oli opettajani ja ystäväni Keltainen Kuu.

Vauva sai siunauksensa kaikilta tuuilta, sekä äitimaalta ja isä-auringolta. Hän lienee jo tuolloin tiennyt tulevan kohtalonsa kansamme rippeitten pelastajana ja uuden toivon antajana. Ainakin uskoin niin. Sisareni puoliso, lapsen isä, Ka Ka Pote harppoi pitkin askelin pitkät hiukset heilahdellen koh-

den naisten telttaa ja isoäiti ojensi lapsen hänen syliinsä. Ka Ka Pote herkistyi silminnähdän, mutta ei sanonut mitään. Hän kohotti lapsen kohden aurinkoa ja kiitti lahjasta, jonka oli saanut. Sitten hän isoäitini vastusteluista huolimatta astui naisten telttaan vaimoan tapaamaan. Se ei ollut tapana, mutta hienotunteisena naisena äitini antoi hänen jäädä hetkeksi itse paikalta poistuen. Perhe sai hetken omaa aikaa tänä hienona aamuna, kun ensimmäinen poika oli syntynyt heille.

Äitini halasi minua nyt ensimmäisen kerran koko aamu-
na. Näin, että hän oli ollut hyvin hermostunut esikoistyttären-
sä ensimmäisen synnytyksen tähden ja nyt jännitys oli lauen-
nut ja hän pystyi olemaan jälleen oma iloinen itsensä. Äidissä-
ni näin edelleen prinsessan, joka hän kerran oli ollut. Hän ei
edelleenkään elänyt aivan tavallista elämää, eikä uskonut ole-
vansa kuten muut. Hän uskoi olevansa erityinen ja ehkä siksi
hän sitä olikin, ainakin isäni mielestä. He olivat erottamatto-
mat edelleen, vaikka aika oli jo laskenut raskaan kätensä myös
heidän elämänsä tarinan ylle. Nuoruus oli vaihtunut jo vuosia
sitten kypsään aikuisuuteen ja reippaammat metsästysretket
olivat saaneet isäni osalta jäädä hänen haavoituttuaan pahasti
jalkaansa.

Yhä edelleen hänellä oli kuitenkin oma tärkeä osansa hei-
mon miesten opettamisessa hevosten kouluttajiksi ja taitavik-
si ratsastajiksi. Ratsailla isä tuntui olevankin edelleen se uljas
nuorukainen, joka hän joskus oli ollut, sillä ratsailla hänen jal-
kansa vamma ei häntä vaivannut ja hevosen selässä hän kiisi-
kin suurimman osan päivää. Laskeuduttuaan ratsailta hän
muuttui säyseäksi vanhemmaksi mieheksi, jolla oli jopa aikaa
tyttärilleen ja pojalleen. Ja isän roolissa pidin hänestä tietenkin
eniten, sillä silloin hänen herkempi puolensa pääsi esille aivan
eri tavoin, kuin päivän toimissa.

Eniten rakastin hetkiä nuotiolla ennen nukkumaan me-
noa. Vanhemmat kertoilivat tarinoitaan menneiltä ajoilta, ja

unet sekä ennusmerkit vaihtoivat omistajaansa kun asiat jaettiin. Koskaan kenenkään tarinaa ei katsottu alta kulmain. Mikään tarina ei ollut parempi toista, vaan jokaista kuunneltiin ja kunnioitettiin. Kiirettä ei ollut iltaisin nuotion ympärillä, vaikka päivällä toimet olisivat olleet kuinka kiireisiä tahansa. Suuri Henki oli siunannut meidät vuosien ajan hyvällä metsästysonnella ja metsän antimilla. Vaikkakin suuren osan heimon ruoasta muodostivat myöskin kasvikset, juuret ja marjat, joita naiset keräsivät talven varalle, niin ilman biisoneita olisimme kuolleet nälkään ja kylmyyteen.

Tuona iltana juhlittiin uuden soturin syntymää heimoomme ja kuulin kun miehet puhuivat omissa porukoissaan. En aivan ymmärtänyt mitä heidän sanansa tarkoittivat, mutta heidän ilmeensä ja eleensäkin kertoivat paljon. Heimon vanhin oli huolissaan tulevasta. Pelättiin, että valkoinen mies tulisi hävittämään heimomme vanhat tavat ja tappaisi koko kansan. Näin oli tapahtunut jo monen veljeskansamme parissa. Monet punaiset heimot olivat joutuneet ahdinkoon valkoisen miehen valloitushalun ja raivon vuoksi. Emme tienneet mitä olisimme tehneet. Olimme vain halunneet asua perinteisillä asuinalueillamme harjoittaen sitä elämänmuotoa, jota olimme esisiemme ajoista asti harjoittaneet, mutta nyt muutoksen tuulet puhalsivat. En voinut olla tuntematta levottomuutta tulevan tähden.

Keskustelin huolestani nuoremman veljeni Hopea Kämpälän kanssa, mutta hän oli huoleton. Hän uskoi, ettei mikään mahti voisi hävittää heimoamme eikä ajaa meitä mailtamme. Hänen mielestään liioittelin huolestani ”kuten naiset yleensäkin tekevät”. Hopea Kämpälä ärsytti minua asenteellisuudellaan, jonka hän lienee perinyt joltain kaukaiselta esi-isältään, sillä oma isämme ei asettanut naisia ja miehiä eriarvoiseen asemaan, ainakaan tietoisesti. Hän palvoi äitiämme, prinsessaansa, ja piti iso-äitiämme suuremmissa arvoissa, kuin muita neuvonantajii-

aan. Isoäidin unet kertoivat usein paljon enemmän kuin tietäjän ennustukset, joten kenties isoäidin kanssa olikin paras olla väleissä, jos halusi ennakoida tulevaa.

Istuimme siis tuona sisaren poikani syntymän iltana nuotiolla tarinoita kertoen ja kuunnellen, tähtitaivaan alla. Sisaremme Kuu oli syntymässä myös uudelleen tuona yönä, joten sitä ei näkynyt. Tähdet loistivat sitäkin kauniimmin ja rätisevä tuli tanssi nuotiossa tehden tunnelmasta maagisen. Istuin kylki kiinni isoäidissäni, joka ryysti kupistaan jotain tervehdyttävää yrttijuomaansa. – Isoäitini Keltainen Kuu? sanoin kysyvästi. – Niin, lintuseni? hän vastasi.

– Tuleeko valkoisen miehen viha heimoamme vastaan, vai selviämmekö me? kysyin uskoen, ettei hän vastasi minulle kunnollisesti. Usein hän kuittasi huolestuneet kysymykseni pienellä kommentilla ja pyysi minua olemaan miettimättä joutavia. Jostain syystä nyt oli toisin. Isoäitini laski kuppinsa maahan ja katseli hetken tähtiin. Sitten hän kääntyi puoleeni vakava katse viisaissa silmissään ja sanoi:

– Tähdet sanovat, että valkoinen mies tulee, mutta *me selviämme kyllä*. Sinä ja Minä. Hän puristi käsivarttani vähäsen ja nosti jälleen kuppinsa huulilleen eikä vastannut, kun ihmettelin mitä hän tuolla lauseellaan tarkoitti; me selviäisimme, mutta entä muut? Kummallista, ajattelin, isoäiti ei tainnut olla aivan oma itsensä tuona iltana. Päivän rasitukset painoivat jo hänenkin olkapäillään. Uskoin käsittäneeni asian jotenkin väärin, silti se jäi vaivaamaan minua kun kuljin telттаamme tuona iltana.

Kun suljin silmäni kutoi uni minut hetkessä verkkoonsa ja tuon unen muistan aina. Yhä vieläkin kun kerron tätä tarinaa, toisessa hahmossa ja toisen kansan parissa kasvaneena, muistan tuon unen jonka tuona uudenkuun yönä näin. Se muutti elämäni suunnan ja kenties myös koko kohtaloni.

Valkoinen Puhvelinvasikkanainen

Unessani kuljin niittyä huolettomana, kuten niin usein oli tapanani ollut. Juttelin puiden kanssa. Istuin maassa sen voimaa kunnioittaen. Kivet kertoivat tarinoitaan ja kun istuin tarpeeksi kauan liikkumatta maassa, saattoi joku utelias eläinkin tulla luokseni tai jopa syliini nuuskimaan ja aistimaan tuota outoa liikkumatonta patsasta, joka sitten heräsikin eloon. Uneni tunnelma oli kevyt ja valoisa. Niitty jota kuljin oli kesäinen ja vihreä. Tuuli suhisi lempeästi kaislikossa ja kapea joki, joka kulki vierelläni kuhisi elämää. Sitten näin edessäni oudon näyn. Valkoinen nainen valkoisen puhvelin vasikan kanssa käveli vastaani, ja jäi seisomaan kauemmas kun kumpikin pysähdyimme ja vain katselimme toisiamme hämmästyneinä. Nainen oli hieman minua vanhempi, vaikkakin hänen ikäänsä oli hankala arvioida. Hänen vierellään seisoivatitavalkoinen puhvelin vasikka ja kiinnitin huomioni tuon vasikan otsassa olevaan kuviin, joka oli kuin ruskealla värillä piirretty tähti.

Nainen oli kaunis ja kapeakasvoinen. Hänellä ei ollut maalattuja kasvoja kuten meidän heimomme naisilla tapasi olla. Hänen hiuksensa olivat keskeltä päätä kammatut ja kehystivät hänen kauniita kasvojaan. Hänen silmänsä olivat huomioita herättävän suuret ja kummallisen väriset, kuin vesi joka virtasi joessamme. Unessani en pelännyt vaan odotin, kun tuo outo nainen asteli viereeni vasikkansa kanssa.

- Tervehdin Sinua Valkoinen Puhvelinvasikkanainen, sain nain naiselle aivan kuin olisin tiennyt kuka hän on, vaikka toisaalta hänen henkilöllisyytensä oli minulle arvoitus.

Nainen nyökkäsi ja hänen sinivihreät silmänsä loistivat oudosti. – Tervehdin Sinua Pikku Lintu, tunnetko minut? – Olen kuullut, että heimomme ovat saaneet pyhän piippunsa Sinulta, mutta en ymmärrä täysin, miksi juuri minä tapaan nyt sinut?

– Pyhä piippu auttaa vanhimpianne saamaan yhteyden Suureen Valkoiseen Henkeen. Se auttaa saamaan apua ja viisautta vaikeissa tilanteissa. Se antaa lohtua ja kun eri heimoja edustavat ihmiset kohtaavat, se auttaa luomaan yhteyden myöskin erilaisten heimojen, kulttuurien ja näkemysten välille, lausui Puhvelinvasikkanainen ja minä ymmärsin mitä hän tarkoitti.

Samalla unessani ymmärsin myös, miksi olin tuossa tilanteessa juuri nyt. Olin tullut kysymään vastausta valkoista miestä koskevaan ongelmaani, joka minua edellisenä iltana oli jäänyt askarruttamaan. – Valkoinen Puhvelinvasikkanainen, kerro minulle miten käy heimollemme kun valkoinen mies tulee? Pitäisikö meidän valmistautua jotenkin? Miksi valkoinen mies tahtoo meille pahaa?

Nainen katsoi edelleen minun silmiini herkeämättä ja hänen silmänsä olivat lempeät.

– Valkoinen mies ei ole paha, mutta hän on tietämätön. Pyhän piipun tarkoitus on yhdistää kaikki kansat. Valkoinen, punainen, keltainen, musta. Kaikki ovat yhtä. Lausui tuo viisas nainen ja jatkoi laulaen;

*”Sama äitimaa on äiti kaikkien ihmisten,
Sama isä taivas on isä jokaisen
Samat tähdet loistavat yllä ihmisen keltaisen ja punaisen,
ja sama tuuli hyväilee kasvoja niin mustan kun valkoisen.
Vesi antaa elämän veljille ja sisarille,
ja rakkaus antaa elämän kaikille sydämille*

Näin lauloi tuo nainen oudoin sävelin ja jatkoi puhettaan:
- Siksi minä olen tullut tuomaan, en vain rauhanpiippua punaiselle kansalle, vaan rauhan ajatuksen ja pyrkimyksen kaikille kansoille. En ole tullut tuomaan rauhaa sodan vastakohtana, vaan rauhaa, joka kumpuaa sydäimestä ainoana vaihtoehtona. En ole tullut tuomaan viisautta ulkopuolelta, vaan auttamaan Teitä löytämään viisauden omasta sydämeštänne. En ole tullut vastaamaan kysymyksiin, vaan kysymään kysymyksiä, joihin te löydätte vastauksen itsestänne, syvimmästä Itseydestänne, joka on Jumala teissä. Näin puhui tuo nainen tähtisilmäinen ja minä itkin.

Hänen sanansa tekivät minuun lähtemättömän vaikutuksen ja tuossa unessa jo tiesin, että minunkin tulisi olla tuon yhteyden luoja, mutta vielä silloin en tiennyt kuinka paljon se minulta vaatisi.

Kun Valkoinen Puhvelinvasikkanainen kertoi symbolinsa merkityksestä kuuntelin painaen jokaisen sanan sydämeeni.
- Miten valkoinen mies saadaan ymmärtämään tuo mitä sanoit? kysyin hieman epäillen. Silloin nainen painoi katseensa hetkeksi alas. Kun hän jälleen katsoi minuun näin hänen silmissään häivähdyksen surua.

- Nuorin kansa on vaikeimmin opetettava, mutta vanhimpien on velvollisuus opettaa heitä. Miten lasta opetetaan? Kärsivällisyydellä. Valkoinen mies on vielä oman suuruutensa sumentama. Hän luulee olevansa luomakunnan kruunu, eikä muista kuka hänen äitinsä on ja kuka on hänen isänsä. Punainen mies on yksi valkoisen miehen vanhimmista veljistä ja siksi punaisen miehen velvollisuus on opastaa ja kunnioittaa valkoista miestä, antamatta tämän lapsellisuuudessaan kuitenkaan tuhota itseään tai elämää tai äitiämme maata. Valkoisen miehen hulluus on nuoruuden hulluutta. Hekin kasvavat ja kehittyvät ja tulevat tuntemaan viisauden ja rakkauden sydämes-

Katsoo Kauas on intiaaninainen, jonka elämä särkyy hetkessä nuoruuden traagisten tapahtumien myötä. Elämän uni kutoo raskaita kuvioitaan, mutta jokainen askel on tärkeä nuoren naisen kulkiessa kohden omaa todellista voimaansa ja rooliaan kansansa tietäjänä, naisena, joka nimensä mukaan omaa kyvyn katsoa kauas.

Unet, shamanistiset maailmat, rummut ja rituaalit sekä Valkoinen Puhvelinvasikkalainen tulevat tutuksi tämän kirjan myötä.

Kirjan lähdeaineistona kirjoittaja on käyttänyt muistojaan omasta menneisyydestään alkuperäiskansojen parissa sekä kokemuksiään yliaistillisen havaitsemisen maailmoista. Kultaisen Kotkan siunaus kulkee mukana lukumatkallasi kulkiessasi kohden Sydämesi Pyhää Tilaa.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi